

Arrest

nr. 100 460 van 3 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 6 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. BELDERBOSCH en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 november 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 1 december 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 januari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 19 oktober 2012.

1.3. Op 6 november 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Bourj Hamoud, Libanon, van Armeense origine te zijn en de Libanese nationaliteit te bezitten. U woonde in Beit Shahr, naast Biqfaya, en u werkte eerst als kapper vooraleer als juwelier uw brood te verdienen. Uw ouders en zus wonen daar nog, uw beide broers zijn al een dertiental jaar in België en hebben intussen de Belgische nationaliteit verworven.

Einde 2008 leerde u via uw vriend H.(...), die ook juwelier is, twee Armeniërs kennen. U moest deze beide personen in contact brengen met andere juweliers/handelaars en zo er hier effectief een transactie uit volgde, kreeg u hierop een percentage.

Deze beide personen kwamen telkens voor een periode van vijftien dagen, de eerste keer sliepen ze in een hotel, de drie daaropvolgende keren verbleven ze tegen betaling bij u thuis. U voorzag deze beide personen niet alleen van onderdak en de nodige contacten, maar bracht ze ook geregeld in uw auto naar bepaalde plekken.

In september 2009 vond het laatste van de vier bezoeken van deze twee Armeniërs plaats. Na een achttal dagen waren ze plots verdwenen. Na hun verdwijning werd u op een nacht plots uit uw bed gelicht door een viertal mannen en geboeid en geblinddoekt door hen meegenomen naar een u onbekende plek. U werd ondervraagd over de beide Armeniërs, over de groepering waartoe zij en u behoorden en aan wie jullie informatie doorgaven. Ze werden ervan verdacht met de joden te collaboreren. U werd mishandeld en op de tweede dag van uw detentie kwetste u uw knie en werd u overgebracht naar een dispensarium, waar u ondergebracht werd in een kamer die bewaakt werd door een soldaat van de Hezbollah. U kon de dokter overtuigen om tegen betaling uw vader te verwittigen. Uw familie was immers niet op de hoogte van uw wedervaren en de volgende dag kwam uw vader en liet hij uw weten dat hij 'uw vertrek' geregeld had. U verliet gewoon met hem het ziekenhuis, de bewaker zag u niet, en uw vader bracht u naar het dorp, Mreiged, waar uw overleden grootouders nog hebben gewoond. U kreeg daar onderdak bij voormalige bureaus. Uw vader contacteerde een dokter om uw knie te behandelen en na een tweetal dagen keerde hij naar huis terug waar hij onmiddellijk door de Hezbollah werd gearresteerd. Uw moeder en uw zus waren voordien al opgepakt. Uw familie werd een negental dagen vastgehouden en over u ondervraagd. Omdat uw vader ziek was en medische verzorging nodig had werden ze vrijgelaten onder voorwaarde dat ze de Hezbollah verwittigden wanneer ze van uw verblijfsplaats op de hoogte kwamen.

U bleef zo'n anderhalve maand in het dorp vooraleer u met de hulp van twee passeurs in november Libanon heeft verlaten. Via Syrië en Turkije kwam u naar België, waar u op 1 december 2009 asiel aanvraagde.

U hebt sinds uw verblijf hier geen rechtstreeks contact met uw familie in Libanon uit angst dat de telefoon wordt afgeluisterd en u vermoedt dat uw familie door de Hezbollah gesurveilleerd wordt. Wel gaan uw broers nog regelmatig naar Libanon op bezoek en zo weet u dat de Hezbollah nog steeds naar u op zoek is.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (cgvs) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

*Zo stelt u via uw vriend H.(...) in contact te zijn gekomen met twee Armeniërs. Deze beide personen zouden aan de grondslag liggen van uw problemen met de Hezbollah. Dient echter te worden opgemerkt dat u **quasi niets** weet te vertellen over deze twee personen. U gevraagd naar hun namen, komt u niet verder dan te stellen 'V.(...) en A.(...)', er onmiddellijk aan toevoegend niet te weten of dit hun echte namen zijn. U gevraagd van waar die beiden afkomstig waren, kunt u enkel stellen dat H.(...) u had gezegd dat ze van Armenië waren. U vervolgens de open vraag gesteld alles te vertellen wat u weet over hen, antwoordt u dat ze waren kochten en deze weer verkochten in Armenië, u ze naar juweliers bracht, u al eens als chauffeur voor hen 'werkte' en ze tussen de 35 en de 38 jaar waren. U gevraagd of dit alles is wat u weet, geeft u aan dat zij u niet interesseerden en u enkel interesse had voor de handel. U vervolgens gevraagd of u weet of ze gehuwd waren, stelt u dit niet te weten. Gevraagd of u weet van waar ze precies afkomstig zijn, verklaart u dat een van hen u op een keer een foto van een kind toonde en ze het woord 'Qarabagh' soms in de mond namen, maar u weet niet of ze van daar zijn (cgvs p.3). Gezien u deze personen drie keer voor een periode van een vijftiental dagen bij u gehuisvest hebt, gezien u de persoon was die hen voorzag van de nodige contacten binnen het juweliersmilieu en gezien u ook regelmatig met hen rondreed, kan het niet overtuigen dat u geen meer accurate informatie over deze personen kunt verstrekken daar er toch van uit kan worden gegaan dat*

jullie gedurende deze toch niet onaanzienlijke periode (einde 2008-september 2009) over meer persoonlijke zaken zouden hebben gesproken en u over meer accurate kennis aangaande hun doen en laten zou moeten beschikken. Temeer deze personen dan ook nog eens, en zoals reeds werd opgemerkt, aan de grondslag lagen van uw vertrek uit Libanon. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u in deze periode contact had met H.(...) en er toch van kan worden uitgegaan dat u hem naar meer informatie over deze personen zou hebben gevraagd, een gegeven dat totaal niet blijkt uit uw verklaringen. Immers u hiernaar gepeild, stelt u slechts over de 'verplaatsingen' te hebben verteld (cgvs, p. 4). In dit kader is het ook opmerkelijk dat u gevraagd of deze personen ook soms bij H.(...) verbleven, u slechts kunt stellen te denken van niet daar hij het u anders wel zou hebben verteld (cgvs p.4). Wederom kan het niet overtuigen dat jullie hier niet expliciet over zouden hebben gesproken.

Voorts kan er bezwaarlijk geloof worden gehecht aan uw bewering door de Hezbollah te zijn gearresteerd. Immers, u stelt tijdens uw detentie uw knie gekwetst te hebben en naar een dispensarium te zijn overgebracht waar u opgenomen werd in een kamer die door een bewaker van de Hezbollah werd gesurveilleerd. Gezien deze door u geschetste context kan het niet overtuigen dat u de dokter die u behandelde bereid had gevonden om tegen betaling uw vader van uw wedervaren op de hoogte te brengen daar het deze dokter niet kan ontgaan zijn dat u een gevangene was van de Hezbollah en hij zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest van de risico's zo zijn rol hierin aan het licht zou komen. Het hoeft geen betoog dat uw verklaring dat deze dokter medelijden met u had bezwaarlijk kan overtuigen (cgvs p.3). Nog minder geloofwaardig is het gegeven dat uw vader een bewaker van de Hezbollah, van wie u expliciet stelt dat hij er was om te verhinderen dat u zou ontsnappen, had kunnen omkopen zodat hij even naar het toilet zou gaan opdat u en uw vader zonder enig probleem het dispensarium konden verlaten. U hiernaar gepeild, stelt u dat voor geld alles mogelijk is, een gegeven dat in de door u geschetste situatie niet kan overtuigen (cgvs p.5). Deze bewaker was gewapend en werd voor uw deur geposteerd om uw ontsnapping te verhinderen waardoor het hem bezwaarlijk kan zijn ontgaan dat u van belang was voor de Hezbollah en het niet kan overtuigen dat hij louter omwille van geld u zou hebben laten gaan, temeer het voor zijn oversten ook geen probleem kan zijn geweest te achterhalen dat hij op het moment van uw 'vertrek' dienst had, een gegeven waar hij zich maar al te zeer bewust van moet zijn geweest.

Weinig overtuigend is ook het gegeven dat uw broers nog een aantal maanden zouden hebben gewacht, meer bepaald tot einde 2010, u was intussen al zo'n jaar in België, alvorens u op de hoogte te brengen van de arrestatie van uw ouders en uw zus. U gevraagd waarom ze hebben gewacht alvorens u hiervan op de hoogte te stellen, vergoelijkt u zulks door te stellen dat u 'helemaal niet goed was' (cgvs p.4). Ook deze gang van zaken kan bezwaarlijk overtuigen daar uw broers, die op de hoogte waren van het feit dat u hier een asielaanvraag had ingediend, zich maar al te zeer bewust moeten zijn geweest van het belang van dergelijke informatie (cgvs p.7).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u kopieën voor van uw geboorteakte en uw rijbewijs. Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan. In de marge dient nog opgemerkt dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde geen paspoort te hebben gehad (Verklaring vraag 18), terwijl u ten overstaan het cgvs stelde wel degelijk een paspoort te hebben, doch dit document zou door de Hezbollah zijn geconfisqueerd (cgvs, p.6).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker zijn medisch dossier.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij quasi niets weet te vertellen over de twee Armeniërs die aan de grondslag zouden liggen van zijn problemen met Hezbollah, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) bezwaarlijk geloof kan worden gehecht aan zijn bewering door de Hezbollah te zijn gearresteerd daar het in de door hem geschetste context niet kan overtuigen dat hij de dokter die hem behandelde bereid had gevonden om tegen betaling zijn vader van zijn wedervaren op de hoogte te brengen daar het deze dokter niet kan ontgaan zijn dat hij een gevangene was van Hezbollah en hij zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest van de risico's zo zijn rol hierin aan het licht zou komen en het nog minder geloofwaardig is dat zijn vader een bewaker van Hezbollah, die er was om te verhinderen dat hij zou ontsnappen, had kunnen omkopen daar het niet kan overtuigen dat deze bewaker verzoeker louter omwille van geld zou hebben laten gaan, temeer het voor zijn oversten geen probleem kan zijn geweest te achterhalen dat hij op het moment van verzoekers 'vertrek' dienst had, een gegeven waar hij zich maar al te zeer bewust van moet zijn geweest, (iii) het weinig overtuigend is dat zijn broers nog een aantal maanden zouden hebben gewacht, meer bepaald tot einde 2010 toen verzoeker al zo'n jaar in België was, alvorens hem op de hoogte te brengen van de arrestatie van zijn ouders en zus daar zij op de hoogte waren van het feit dat hij hier een asielaanvraag had ingediend en zij zich maar al te zeer bewust moeten zijn geweest van het belang van dergelijke informatie en (iv) de door hem ter ondersteuning van zijn asielaanvraag voorgelegde kopieën van zijn geboorteakte en rijbewijs enkel betrekking hebben op zijn identiteit en nationaliteit, gegevens welke niet ter discussie staan, en hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde geen paspoort te hebben gehad terwijl hij ten overstaan van het CGVS stelde wel degelijk een paspoort te hebben doch dit document door Hezbollah zou zijn geconfisqueerd.

2.3. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient de Raad immers vast te stellen dat verzoekers relaas op een aantal cruciale punten geloofwaardigheid ontbeert.

2.3.1. Zo stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst correct vast dat verzoeker quasi niets weet te vertellen over de twee Armeniërs die aan de grondslag zouden liggen van zijn problemen met Hezbollah, vaststelling die afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt dat verzoeker over meer accurate kennis aangaande hun doen en laten zou moeten beschikken aangezien hij deze personen drie keer voor een periode van een vijftiental dagen bij hem gehuisvest heeft, hij de persoon was die hen voorzag van de nodige contacten binnen het juweliersmilieu en hij ook regelmatig met hen rondreed (administratief dossier, stuk 4, p. 3). Het kan de Raad dan ook in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overtuigen dat verzoeker en deze twee mannen gedurende een toch niet onaanzienlijke periode (einde 2008-september 2009) niet over meer persoonlijke zaken zouden hebben gesproken en hij derhalve niet meer informatie over deze personen kan verstrekken dan de beperkte kennis die hij over hen tentoonspreidt. Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens het gehoor verklaarde dat een van de mannen hem een foto van zijn kind toonde (administratief dossier, stuk 4, p. 3), hetgeen toch bij uitstek tot de persoonlijke leefwereld behoort. Met het betoog in het verzoekschrift dat hij weinig weet over deze twee Armeniërs omdat zij hun ware bedoelingen en activiteiten verborgen hielden, dat zij zich voordeden als juwelenhandelaars terwijl nadien bleek dat zij door Hezbollah ervan verdacht werden met de Joden te collaboreren, dat het dan ook vanzelfsprekend is dat zij niet spontaan informatie over hun persoonlijke achtergronden meedeelden maar slechts het hoogst noodzakelijke vertelden, dat het voor hem om een louter zakelijke samenwerking ging, bovendien met vermeende handelaars die op een hoger niveau actief waren dan hijzelf, zodat het aannemelijk is dat hij nauwelijks iets over hun persoonlijke achtergronden vernam en dat het vanzelfsprekend is dat hij er ook aan twijfelt of de namen die zij opgaven wel hun echte namen waren, komt verzoeker niet verder dan het herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan bovenstaande overwegingen.

Dat verzoeker bovendien ook aan zijn vriend H., die de twee Armeniërs aan hem had voorgesteld en met wie verzoeker gedurende de hele periode contact bleef onderhouden, geen informatie over deze twee personen zou hebben gevraagd en hij daarnaast niet kan verduidelijken of deze personen soms ook bij H. verbleven, kan evenmin overtuigen. De Raad leest dienaangaande in het gehoorverslag als volgt: "CG: Had u contact met H.(...) in deze periode? AZ: Ja. CG: En praatten jullie over hen? AZ:

H.(...) zei in het begin dat het Armeniërs waren. CG: Maar in dat jaar werd er nog door jullie over hen gepraat? AZ: Ja, ik vertelde over de verplaatsingen. CG: En zijn reactie? AZ: Er was niets te verbergen. CG: En had H.(...) nog contact met hen in die periode? AZ: Ja, soms bracht hij ze ook naar plekken. CG: Bleven ze soms ook bij hem? AZ: In de periode dat ze bij mij bleven niet. CG: Maar in andere periodes? AZ: Neen, dat weet ik niet, ik denk het niet anders zou hij het me gezegd hebben.” (administratief dossier, stuk 4, p. 4). Hieruit blijkt derhalve dat aan verzoeker tot tweemaal toe op algemene wijze werd gevraagd of hij met H. over de twee Armeniërs praatte. Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker bij een dergelijke vraagstelling spontaan de inhoud van deze gesprekken zou toelichten. Het verweer in het verzoekschrift dat in die fase van het gehoor niet gevraagd werd om meer uitgebreid over zijn gesprekken met H. te spreken, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen. Hetzelfde geldt voor de argumentatie in het verzoekschrift waar verzoeker tracht te vergoelijken waarom hij niet weet of de Armeniërs soms ook bij H. verbleven, argumentatie welke overigens in wezen opnieuw een loutere herhaling is van zijn eerder afgelegde verklaringen in dit verband en waarmee hij er derhalve nog steeds niet in slaagt te overtuigen dat hij en H. hierover niet expliciet zouden hebben gesproken.

2.3.2. Daarnaast kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen betreffende het gedrag van de dokter die hem behandelde en van de gewapende bewaker die verzoekers ontsnapping moest verhinderen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op goede gronden dat beide personen zich maar al te goed bewust moeten zijn geweest van het risico dat zij liepen indien hun betrokkenheid bij verzoekers ontsnapping aan het licht zou komen. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen acht ook de Raad het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat medelijden dan wel geldelijk gewin hun beweegredenen zouden vormen. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij niet in het hoofd kan kijken van de dokter die zijn vader heeft gecontacteerd en van de bewaker die een oogje heeft dicht geknepen zodat hij niet kan weten welke uitleg zij hadden bedacht om aan de leden van Hezbollah zijn ontsnapping te kunnen verklaren, dat deze uitleg mogelijkerwijze overtuigend kan zijn geweest zodat de dokter en de bewaker tegen betaling bereid konden gevonden worden om het risico te nemen, dat het overigens onzeker is dat Hezbollah zou hebben kunnen achterhalen dat de dokter verzoekers vader zou hebben geïnformeerd aangezien zijn vader op andere wijzen zou kunnen hebben te weten komen dat verzoeker opgepakt was en de dokter zijn vader zeker op het hart zal gedrukt hebben nooit te vertellen dat hij het was die hem op de hoogte had gebracht, blijft verzoeker in wezen steken in het uiten van vermoedens en speculaties van zijnentwege en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, waarmee hij echter de motieven dienaangaande van de bestreden beslissing niet ontkracht en zijn beweerde arrestatie door Hezbollah niet aannemelijk maakt.

De ongeloofwaardigheid van deze voorgehouden arrestatie wordt andermaal bevestigd door het gegeven dat verzoeker geen valabele reden geeft waarom enkel hij problemen met Hezbollah zou hebben ondervonden en niet zijn vriend H., noch de juweliers met wie hij de Armeniërs in contact bracht. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat Hezbollah de twee Armeniërs nauwlettend in de gaten hield. Ze toonden hem immers foto's van de twee mannen alsook een foto waarop verzoeker samen met hen te zien was (administratief dossier, stuk 4, p. 3). Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat zij iedereen zouden verdenken die met de twee Armeniërs in contact komen. Nochtans verklaarde verzoeker dat zijn vriend H., die de mannen reeds langer kende dan hijzelf en ook regelmatig met hen rondreed (administratief dossier, stuk 4, p. 4), geen problemen kende en dat ook de juweliers met wie hij hen in contact heeft gebracht geen problemen hebben gehad aangezien zij nog altijd werken (administratief dossier, stuk 4, p. 5-6).

2.3.3. Tot slot acht de Raad het niet in het minst plausibel dat zijn broers nog een aantal maanden zouden hebben gewacht, meer bepaald tot einde 2010 toen verzoeker al zo'n jaar in België was, alvorens hem op de hoogte te brengen van de arrestatie van zijn ouders en zus. Immers, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, waren zij op de hoogte van het feit dat verzoeker hier een asielaanvraag had ingediend en moeten zij zich maar al te zeer bewust zijn geweest van het belang van dergelijke informatie. De uitleg in het verzoekschrift dat hij in de periode na zijn aankomst in België zeer gestresseerd is geweest, dat zijn broers dat zeker hebben gevoeld en begrepen en dat zij hem daarom op dat ogenblik geen verdere stress hebben willen bezorgen, kan gelet op het belang van deze informatie om de door verzoeker geschetste vrees correct te kunnen inschatten, niet ernstig worden genomen.

2.4. Het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld dat verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde geen paspoort te hebben gehad terwijl hij

ten overstaan van het CGVS stelde wel degelijk een paspoort te hebben doch dit document door Hezbollah zou zijn geconfisqueerd, is bijkomstig en niet determinerend zodat kritiek op dit overtollig motief niet kan leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde kopieën van zijn geboorteakte en rijbewijs niet betwist zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Ook het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde medisch dossier is niet van dien aard dat het de geloofwaardigheid van verzoekers relaas kan herstellen en de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kan ombuigen. Uit deze documenten blijkt weliswaar dat verzoeker inderdaad een letsel heeft aan de rechterknie alsook dat hij hieraan in België werd geopereerd en de nodige nazorg heeft gekregen. Uit niets kan echter worden afgeleid in welke omstandigheden hij dit letsel zou hebben opgelopen, laat staan dat dit letsel het resultaat zou zijn van de beweerde vervolgingsfeiten in zijn land van herkomst.

2.5. De bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkenen te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partijen kunnen een voldoende bewijs zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette asielmotieven, toont hij evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. Waar verzoeker in fine vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verdere afhandeling, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS